

ปรากฏการณ์

รวมบทวิเคราะห์ชั้นต้น

“ปรากฏกาล” เป็นบทกวีไร้ฉันทลักษณ์ ที่เขียนถึงเรื่องราว เหตุการณ์ เป็นมวลความรู้สึกที่ติดตรึงใน
ห้วงกาลเวลา อดีตซึ่งเป็นจริงแสนเศร้า ทรมาน และเหตุการณ์ที่ฝากความปวดร้าวสะเทือนใจอย่างรุนแรง
ปัจจุบันที่มนุษย์กำลังกำลังสร้างเรื่องราวและความรู้สึกจารึกในเวลา และอนาคตที่คะแนนจินตนาการ
ซึ่งมีอาจรู้ว่าเป็นภาพฝันหรือความจริง ข้าพเจ้าจึงปรารถนาเติมเต็มความทรงจำและความรู้สึกไว้บนเส้นเวลาที่
เคลื่อนไปในกาลนิรันดร์

ผู้เขียน

สารบัญ

ภาคแรก : ไม่มีศตวรรษใดไร้ซากศพ

อนิจจังอัสดง	1
โหยหวนถึงกาลครั้ง	2
โช่ตรวนแห่งกลีเยศ	4
ก่อนอาทิตย์อุทัย	6
สมการไม่เท่ากับศูนย์	8
จัตุรัสกระต๊อผู้ไร้ตัวตน	10
วัฏจักรแห่งเรา	12

ภาคสอง : ทศวรรษแห่งลมหายใจ

ทศวรรษแห่งลมหายใจ	14
คร่ำมฝันใต้จันทร์ฉาย	16
โลกซึ่มเศร้า	18
ลมมรสุมตะวันตกที่ใด	20
อสงไขยนิยนิทรา	22
ดีเอ็นเอนอกชายฝั่ง	24
จนกว่าฟ้าจะรุ่งราง	26
สุสานคนรับกรรม	27
หุ่นละครใบ้	29
“สลัมหมา”	31
จันฑาล	32
เพลิงประดู่	33
กลีบใจในลานอก	34
คำอวยพรแด่ดาวเดือน	35
ลำนำของอีกา	36
ลายมุ่มสุมเพลิง	38
หยาดทานตะวัน	39
บนถนนสายเก่า	40
ระหว่างทางทราย ทะเล และภูเขา	42

สารบัญ (ต่อ)

ปีกขาวเงาดำ	44
ภาคสาม : ณ โลกหล้าสู่พื้นผืน	
ดิ่งดาวลงกลางใจ	45
อาณาจักร “อิสราตรี”	47
ตั้งเช่นบุหงารายา	48
จดหมายฉบับผู้ต่างแดน	50
หลังกำแพงสีขาว	51
ซัดเตอร์สีเทา	53
แรงโศก	55
ใต้ภูขาวเขาเขียวบินหลาเคยพเนจร	56
อริยส์ตบรรณ	57
สารทิศของดอกไม้	58
นัยสังสาร	59
ตราบพิวารัตติกาล	60

อนิจจังอัสดง

บางขณะเสียงกรีดครวญโหยหวน
 ขรรษะงมข่มหัวอก
 ฤๅนกกแสดแผดเสียงแข็งแซ่
 ฤๅนบุปชาติรำไศกแลโรยร่วง
 ฤๅเพียงมवलวิญญูณัฎฐิบทบิษัยยัณขั้

บางขณะลมปลิวลอยลิวไหว
 เย็นเยือกอบอวลกลิ่นกำยาน
 ฤๅไทรสูงย้อยระย้าอำลาลับ
 ฤๅจันทร์เสี้ยวเหลียวหลบอัปแสง
 ฤๅเพียงร่างลาญแหลกแลดับลง

บางขณะฟ้าสว่ันครามครึ้นคลั่ง
 ดินแอบอุ้มน้ำดิบขั้
 ฤๅบางไคร่น้ำตาท่วมท้นธารโกรก
 ฤๅพฤษภากระอักน้ำสิ้นใบ
 ฤๅเพียงทอดกายเรียงประดับม่านดิน

บางขณะตะวันร้อนร้อนแสงอ่อน
 ย่ำแสงค้ำมิดมีดว่าเหว
 ฤๅละอองเดือนชุกชอนใต้ขลิบเมฆ
 ฤๅจันทรีรดกลิ่นดาวหยดน้ำค้าง
 ฤๅเพียงลมหายใจปลิดขั้วขั้วกาล...

โหยหวนถึงกาลครั้ง...

กาลครั้ง...ของแม่เฒ่า
 มีไข่ หนึ่ง...สอง...สาม
 แต่ผ่านวัน เดือน ปีและกาลนาน
 น้ำตาคลอเบ้ามิเหือดแห้ง
 ผืนรำยฝังลึกทุกอณูห้องหัวใจ
 เข้าห้องบนขวาผ่านห้องล่างขวา
 ขึ้นห้องบนซ้ายทะลุห้องล่างซ้าย
 ความทรงมานไหลเวียนดั่งลมหายใจ

รากแก้วแห่งความเจ็บปวด
 ซอนไชแตกแขนงทั่วเรือนร่าง
 ดั่งเสียงอดีตครวญครางโหยหวนสนั่นเทือกเขาบรรทัด
 เมื่อผู้เรื่องอำนาจริดหาความจริงที่ไม่จริง
 ชูเขี้ยวประหัตประหาร
 จับผู้บริสุทธิ์ลงถึง
 และจุดไฟเผาทั้งเป็น
 คนแล้วคนเล่าที่ห่างหายไปร้องรอย
 ศพแล้วศพเล่าที่ถีบลงเขาเผาจนถึงแดง*
 คอยแล้วคอยเล่าไว้ไว้แว...จะกลับมา

กาลครั้ง...แห่งความเจ็บปวด
 มิใช่หนึ่ง...สอง...สาม
 แต่ผ่านวัน เดือน ปีและกาลนาน
 ควันพวยพุ่งเหนือแนวเขาบ่มฝิ่งในนัยน์ตา
 กลิ่นคละคลุ้งซาบเลือดอบอวล...ปวดร้าว
 เสียงรยี้เอ็มซี้ยังก็กก้องในแก้วหู
 ก่อนผู้เคราะห์ร้ายจะถูกสังหารหมู่
 ถ้ากระดูกเหล็กสลายใต้ผืนดิน...ครั้งแล้วครั้งเล่า

กาลครั้ง...ของแม่เฒ่า
 ผู้พลัดพรากจากคนรัก
 มิใช่หนึ่ง...สอง...สาม
 แต่ผ่านวัน เดือน ปี และชั่วกาลนาน...

*ถึบลงเขาเผาองถึงแดง เป็นเหตุการณัการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ ที่ใช้วิธีการรุนแรงเพือลงโทษผู้ต้องสงสัยว่าเป็นส่วนหนึ่ง
 ของขบวนการคอมมิวนิสต์ โดยในเหตุการณันี้ผู้บริสุทธิ์เสียชีวิตเป็นจำนวนมาก

ไอ้พระบิดา พระบุตร และพระจิต
โปรดไถ่บาปเพื่อนมนุษย์ของข้า
แล้วบอกเขาว่าโลกนี้ควรมีความรัก
โปรดโปรดจุดวิญญาณบริสุทธิ์ขึ้นจากทะเลลึก
และสร้างอาณาจักรแห่งอิสระและสันติ
อาเมน...

ก่อนอาทิตย์อุทัย

ซ้าย...ขวา...ซ้าย

ขวา...ซ้าย...ขวา

ผีเท้าไม่ถ่วงยำเร่งสู่หลุมฝังดิน

ไฟฝนโปรยพร่างจากโค้งฟ้าทมิฬ

ถล่มคร่าชีวิตขาดสะบั้น

เด็กหนุ่มวัยสิบสี่

และน้องสาววัยสิบขวบ

ย่ำเท้ากลางไฟฝน

เพียงลมหายใจอีกครั้ง...และอีกครั้งยามอาทิตย์อุทัย

เมื่อห้าปรมานูสดับนิ่ง

แลทิ้งทุ่งข้าวสีเพลิงกับกองคาราวานศพ

บนลานดินสีอุจาด

ห้าฝนท่วงเทเป็นเม็ดดำ

ล้างคราบเกราะกรังแดงฉาน

และดับความหวังปรักหักพัง

ของสองพี่น้องกำพร้า

ยามม่านเมฆคลุ้มฟ้าทั้งผืน

ซากุระโรยร่วงรับหิมะกลางลมหนาว

ห้องอันหิวโหยและร่างผอมโซ

ขดตัวลึมนอนในเพลิงดิน

เพียงเจ้าหญิงห้อยริบริบริ...ริบริบริแสง

ส่องเพลิงดินระยิบระยับระย้าดั่งมวลงหมู่ดาว

แต่เพียงประเดี๋ยวข้ามคืน
 พรายแสงลลับอัปประกาย
 เช่นลมหายใจโรยรินของน้องสาววัยสี่ขวบ
 เด็กหนุ่มเก็บความทรงจำใส่กระป๋องลูกกวาด
 และย่าเดินสู่ชานชาลากลางเมือง

ซ้าย...ขวา...ซ้าย

ขวา...ซ้าย...ขวา

ผีเท้าย่าเดินผ่านนัยน์ตา
 และหยุดนิ่งตรงขบวนรถไฟสายสุดท้าย...
 ก่อนที่ร่างปูดซีโครงถูกฝังแห่งสุสาน
 เหลือเพียงเจ้าหิ้งห้อยริบริบริ...ริบริบริแสง
 แลมอดม้วยดับ
 ก่อนอาทิตย์อุทัย...

*ได้รับแรงบันดาลใจจากเหตุการณ์จริงและผลกระทบจากสงครามโลกครั้งที่ 2 ของประเทศญี่ปุ่น ผ่านภาพยนตร์การ์ตูน
 แอนิเมชันแนวไซกานากรรมสงคราม เรื่อง สุสานหิ้งห้อย

สมการไม่เท่ากับศูนย์

สมการมิตรภาพ

เขียนได้เรียงฟ้าสงคราม

ที่มีภูผาศพเท่ากับความเกลียดชัง

ที่ฝั่งเผ่าพันธุ์ปรีดิ์รักไว้ได้ทรวงดิน

มิแม้จะออกเงยระเหยหายใจ

ชั่วโมงโหมโรงทรมานลูกโซน

ชีปนาวุธคร่ำคร่ามนุษย์ทดลองทีละคน..สองคน...อนาถ

คือปลานขึ้นบันไดความตายทีละขั้น..สองขั้น...ดับนิ่ง

...ขณะผู้กระหายช้ำชนะฮัมเพลงอีกเหมิ

นาฬิกาหมุน...และหยุดภาพนาที่สังเวชีพ

เสมือนฝูงแพะถูกล่าไล่ต้อนเข้าคอกด้วยร่างเบลี้อยเปล่า

และสังหารในห้องรมแก๊ส

...ขณะผู้กระหายช้ำชนะหิวรอคิกคัก

เพียงสายธารวินาทีหลังไหลโหยหวน

ดังฝูงแพะถูกรัดเชือกคอกหอยและเสียบแทงด้วยมีดปลายแหลม

ก่อนจะนำร่างปรีดิ์รักฝังลึกใต้ทรวงดิน

...ขณะผู้กระหายช้ำชนะจัดงานเฉลิมฉลอง

แต่ได้เรียงฟ้าสงคราม
มีสมการ...ที่ไร้ตัวแปรแห่งความเกลียดชัง
ที่มีเป็นไปตามทฤษฎีแห่งการล้างเผ่าพันธุ์
แต่เป็นไปตามสัญชาตญาณสงสารเพื่อนมนุษย์
มิตรภาพระหว่าง “บรูโนและชมุเอล”
ทำให้สมการไม่เท่ากับศูนย์
ทำให้ฉันเก็บกู้ซากอดีตด้วยความเปรมปรีดี

*ได้รับแรงบันดาลใจจากหนังสืออนินิยายอิงประวัติศาสตร์ เรื่อง เด็กชายในชุดนอนลายทาง
(The Boy in the Striped Pyjamas)

จัตุรัสกระดูกผู้ไร้ตัวตน

ปีศาจราชที่สูญ...เริ่มต้น
 ทฤษฎีชีพวายสุดโต่งมโหฬาร
 ชนกรรมมาชีพกลายเป็นฝันเฟื่องไร้หัวใจ
 และเป็นเครื่องจักรปั่นแรงยี่สิบสี่ชั่วโมง
 แต่นายท่าน...ผู้สรรเสริญความตาย

ทฤษฎีชีพวาย...เริ่มขึ้น
 เมื่อเด็ก...ถูกจับฟาดตายคาที่
 แขนวคอกกับกิ่งไม้ห้อยโตงเตงเสมือนโมบายตุ๊กตา
 ชนชรา...ถูกส่งลงแอ่งกระทะ
 ลมปรมาณค้อย ๆ ดับดิน
 ก่อนที่นายท่านจะถมน้ำลายกลบดิน
 หึงท้องแก่...ถูกมีดปลายปืนเสียบอก
 ขณะทารกน้อยสุดลมหายใจผ่านสายสะดือ

ผู้หิวกระหายกระเสือกกระสน
 จุดกระชากร่างศพ
 สูดกำซาบน้ำเลือด
 ฉีกเนื้อโปรตีนชั้นเลิศประทังความโหยหิว
 ก่อนจะถูกสังหารเช่นร่างศพ
 หัวกะโหลกเกลื่อนกลาดทั่วห้องทุ่งสังหาร
 ตั้งดอกเห็ดขาวโพลนทั่ว “ตวลสเลง”^{*}
 ความทรมานโครมครึก
 แต่มีเคยเล็ดลอดผ่านค่ายกักกัน

เมื่อปีศักราชที่อิสระมาเยือน
เหลือเพียงความทรงจำอันหนาวเหน็บ
และเศษโครงกระดูกสงวน
เป็นอนุสาวรีย์ใจกลางเมือง
ฝากความรู้สึกสะพรั่งกลัวกับภาพสยดสยอง
ไว้เป็นตำนานเล่าสู่กันฟัง
ซึ่งเป็นจักรัสกระดูกผู้ไร้ตัวตน
ฝากไว้อีกแห่งบนโลกใบนี้...

วิจัยกรแห่งเรา

นี่มิใช่ฉากต่อสู้ที่มีกองทัพ คันธนู หอก ดาบ และม้าเร็ว

นี่มิใช่ฉากโรมานติกประหนึ่งจุมพิตของโรมิโอกับจูเลียต

นี่คือวาทเพื่อปกป้องแผ่นดิน “แม่”

นี่คือการหยัดยืนจากบุรุษผู้พ่ายแพ้

นี่คือสุนทรพจน์จากคนป่าเถื่อน...ที่ทำให้อารยชนต้องขบคิด

ที่ทำให้ชั่วครวณ้ำตาใส่หน้ากระดาดษนับครั้งไม่ถ้วน

และเป็นอรรถกวีรสดีมด้าที่กลั่นจากใจพิสุทธิ์

นับเป็นเกียรติที่วาทอมตะของท่าน

เป็นหนึ่งใน “ปรากฏกาล” ของเด็กธรรมดาอย่างฉัน

(๑)

“หัวหน้าผู้ยิ่งใหญ่แห่งวอชิงตันได้แจ้งมาว่า...

เขาต้องการที่จะซื้อดินแดนของพวกเรา

แต่ท้องฟ้าและความอบอุ่นของแผ่นดิน

เขาซื้อขายกันได้อย่างไร?

ความคิดเช่นนี้เป็นสิ่งที่แปลกประหลาดสำหรับเรา

ทุกส่วนของแผ่นดินนี้ถือว่าคุณค่าต่อชนเผ่าของเรา

(๒)

อดีตของชาวอินเดียนแดงนั้น

ไหลซึ่มวนเวียนอยู่ในยางไม้ทั่วทั้งป่านี้

วิญญาณของคนขาวนั้นไม่มีความผูกพันกับถิ่นกำเนิดของเรา

แต่วิญญาณของพวกเราไม่มีวันรู้ลืมแผ่นดินอันแสนงดงาม

และเปรียบเสมือนเป็น “แม่” ของชาวอินเดียนแดง

(๓)

ถ้าเราขายดินแดนนี้ให้ท่าน
ท่านจะต้องจดจำและส่งสอนลูกหลานของท่านด้วยว่า
แม่น้ำคือสายเลือดของเราและท่าน
ท่านจะต้องปฏิบัติกับแม่น้ำเสมือนญาติพี่น้องของท่าน

(๔)

ส่งสอนลูกหลานของท่าน
เช่นเดียวกับที่เราสอนลูกหลานของเราเสมอมาว่า
โลกนี้ คือ แม่ของเรา
ความวิบัติใด ๆ ที่เกิดขึ้นกับโลกก็จะเกิดขึ้นกับเราด้วย
หากมนุษย์ถ่มน้ำลายรดแผ่นดิน
ก็เท่ากับมนุษย์ถ่มน้ำลายรดตัวเอง

(๕)

ความวิบัติที่เกิดขึ้นกับโลกนี้
จะเกิดขึ้นกับมนุษย์เช่นกัน
มนุษย์มิได้เป็นผู้สร้างเส้นใยแห่งมวลชีวิต
แต่มนุษย์เป็นเพียงเส้นใยเส้นหนึ่งเท่านั้น
หากเขาทำลายเส้นใยเหล่านั้น...เขาก็ทำลายตัวเอง”

นี่มิใช่วาทที่ปรารถนาอภัย

นี่มิใช่พยางค์...คำ...และประโยคที่ร้อยเรียงหมายมุ่งให้ผู้ใดสรรเสริญ

นี่คือคำวิงวอนจากเพื่อนมนุษย์ผู้ถูกย่ำยีแผ่นดิน

นี่คือคำอำลาแด่ ชุนเขา ดอกไม้ พฤษชา และเจ้าถ่านแห่งบรรพบุรุษ

ก่อนที่เราจะพ่ายแพ้ต่อปลายปืนที่จ่อหัว

ก่อนที่เขาจะย่ำยีแผ่นดินฟ้าและผืนดินของเราเป็นจุณ

ก่อนที่สายน้ำตาของฉันทจะหยุดตก

ก่อนที่วาทแผ่วซาช้า ๆ ใน “ปรากฏกาล”...

ทศวรรษแห่งลมหายใจ

บนดาวเคราะห์สีน้ำเงิน
 หมุนเหวี่ยงมวลชีวิตในอนันตกาล
 เคลื่อนโคจรแนววิถีจักรราศี
 รั้งสี่ครุอันส่องฉาบเฉดโลก
 ทะมึนยะเยือกย่ำกาฬปักษี
 อุกกาบาตพุ่งชนแผงฟ้าทะลักทลาย
 ฝืนพุ่งไต้ตามหลอกหลอนกัดกิน
 โลกสีน้ำเงินจึงแหวงวินวิปลาตในเวียงวงกต

อาชญากรรมคือบาดานอย่างกราย
 กรรโชกข่มขืนรุมทราวม
 ลูกฆ่าแม่ พ่อฆ่าลูก พี่ฆ่าน้อง
 โถมทุ้มกราดยิงเกลื่อนตาย
 ปรูฬีทุกหัวระแหงเลือดท่วมท้น

กลืนเงินอำนาจเถื่อน
 ชื่นกเป็นนกชี้ไม่เป็นไม้ตามคำสั่ง
 ปล้นจิตวิญญาณของคนหายลับ
 ถูกเป็นผิด ผิดเป็นถูก
 ทำดีได้ชั่ว ทำชั่วได้ดี
 ปั้นปวนแร้นแค้นลับเร้น
 ในทศวรรษแห่งลมหายใจ

ป่าเขียวขจีกำลังกลายเป็นป่าออนไลน์ในอุดมคติ
 ปอดถูกแผดเผาหมดใหม่
 โลกจึงหายใจพะงาบ ๆ หอบเหนื่อย
 และกำลังล่าเสียงสะอึกสะอื้นด้วยภัยพิบัติ

กัมมันตรังสีเตาปฏิกรณ์ฟูกูชิมะ
 การค้นพบซากเรือโนอาห์ติดหล่มหายนะ
 คลื่นยักษ์สึนามิโถมซัดพังพินาศ
 นกปีกเหล็กทะยานขึ้นผืนฟ้า
 ตกหลุมอากาศสูญหายไร้ร่องรอย
 เป็นสัญญาณว่าโลกกำลังเป็นอัมพาตครึ่งซีก

ฉันหวังเพียงพวงนี้พระอาทิตย์จะขึ้นทิศทางเดิม
 หมูดาวค้าค่างฟ้า...มิหั่นเกลื่อนกลาดดับสิ้นแสง
 จะมีมีสงครามโลกครั้งที่สาม
 และเราจะพุงปอดครึ่งซีกที่คงเหลือ
 มิเช่นนั้นโลกอาจเคลื่อนสู่วังโคจรมฤตยู
 และมนุษย์จักมีต่างจากผองคลีในสุญกาล

คร่ำมฝันใต้จันทร์ฉาย

ครืนครืนคร่ำครืนโครมคราม
 สนั่นโถมโสมโสมประสาท
 ลมปะทะโหนกแก้มซ้ายเบา ๆ
 และย้ายมาจูบแก้มขวาดังฟอด
 ฉันท้อยเคลื่อนร่างจากเบาะนวม
 มานั่งทักทายเสียงเบรียงปร้าง
 ที่ปราบสรรพเสียงด้วยความเย่อหยิ่ง

มินาน...
 ฝันพรำผ่านกรอบหน้าต่าง
 กบเขียดพลอดรักริมสายธาร
 ไบบัวอ่อนโอนเอนไกวประหนึ่งม่านบางพัดพลิ้ว
 ฉันทอมยิ้มใบหน้าแดงก่ำ

ท่วงทำนองพลอดรักอิมหน้า
 หยาดฝนร่วงซาเป็นจิ้งหะ
 พาผิวกายเย็นวาบหวิวถึงสันหลัง
 หนองหว่างอกเป็นระยະ
 แหงนมองเหล่าดาวจับคู่จำเรียงร้อย
 แกว่งจันทร์เสี้ยวตั้งชิงช้าแห่งสรวงทิพย์
 ชับกล่อมฝูงกระต่ายหลับใหลในคี่ตของคนธรรพ์

ฉันท้องหยิบดาวที่ละดวง
 เรียงร้อยเป็นอุบะมาลัย
 แขนงริมหน้าต่างซึ่งซืมทรวง
 แทนกลีบรักที่หลุดลุ่มรุ่งริ่ง

เพียงทอดเนตรถล่ำลิกในซอกแคบ
ฉันเห็นตัวเองนั่งกอดเข่า
โอบกอดช่อกุหลาบกรังกรอบ
กลีบโรยร่วงตามลมไหวเอน
หัวอกสงัดจันไร้สรรพสำเนียง
ใต้จันทร์ฉายรำให้หลังหยดแสง
ครั้นเนื้อครั้นตัวร้อนเย็นเนื้อกาย
รุ่งอรุณทึบ...
ผืนยังครั้นคร้ามหนาวสัน
หยดแสงจันทร์หลังไหล
หลังตะวันฉายฉานเปล่งประกาย

โลกซิมเศร้า

นาฬิกากระดิกเข็มเห็นห่างฉันไปเรื่อย ๆ
 ฉันหยุดอยู่หน้ากระจกอันพร่าเลือน
 หยดน้ำเกาะรอบแก้วรินไหลลงช้า ๆ
 พร้อม ๆ กับท่อนสุคของเพลงที่หล่นหาย
 ตึกต่าไขลานเชื่องช้าเชื่องซึ้ง
 ธรรมชาติงังกันเหยียดแน่นสุดลูกหูลูกตา

ฝ่าผนังอิฐสีส้ม
 ดูซึ้งดลกว่าเมื่อวาน
 ลึนซึ้งเก็บความหลัง
 ก็อ้างว้างเปล่าเปลี่ยว
 รวากับถูกใจกรรมความทรงจำ

และใครบางคนในกระจก
 ดูดกระซากลากดึง
 พาฉันเข้าไปปะทะกับความโดดเดี่ยว
 มันโหมกอดราวฉันเป็นคนรัก
 จนอีกอึกพิพักพิพวน
 ฉันผลัดความโดดเดี่ยวลุ่มคะมำ
 และจ้วงแทงมีนับจำนวนครั้ง
 จนมันแน่นิ่ง
 แต่ไว้คราบโลหิต
 มีเพียงน้ำตาเท่า ๆ กับหยดน้ำรอบแก้วที่รินไหล

ฉันเฝ้ารอ...

ให้นาฬิกากระดิกเข็มเข้าใกล้อีกครั้ง
แล้วจะทิ้งซากโดดเดี่ยวไว้กับกระจกพราวเลื่อน
และก้าวจากความอ้างว้างด้วยสัมปชัญญะ

ถึงตอนนั้น...

หยดน้ำรอบแก้วคงค่อย ๆ ระเหยเหือดแห้ง
เพลงท่อนฮุคเวียนซ้ำตามเมโลดี้
ตุ๊กตาเรียงำตามจังหวะไซลาน
ผนังสีส้มเข้มกว่าเมือวาน
ในลึนชักมีความหลังพับไว้เป็นระเบียบ
รกราค่อย ๆ เคลื่อนไป
พร้อม ๆ กับเวลาที่จับมือฉันก้าวเดิน

ลมมรสุมตะวันตกที่ใด

ลมเอยลม

เกี่ยววราดกัลดกุ่ม

ตะวันตกมรสุมพัดตกที่ใด ?

ใต้สะพานลอย

หนึ่งชีวิตปากกัดตีนถีบ

ฮาโมนีก้าบรรเลงเพลงพเนจร

แลกเศษเหรียญประทังปากท้อง

เป็นประจำ...

ริมถนน

ความเร็วสองร้อยกิโลเมตรต่อชั่วโมง

พรากชีวิตลุดกวดถนนในเมื่อวาน

เหลือไว้เพียงคราบเลือดของวันนี้

ด้วยความไม่ดูดำดูดีในวันพรุ่งนี้

กลางมหานครลับสน

ทารกน้อยถูกทิ้งในกองปฏิภูม

แม่กาเหว่ากับแม่อีกาบินสวนทางไปมา

เสียงงอแงอ้อแอ้เจีบบลง...เจีบบลงในกองขยะ

บนตึกร้าง

หนึ่งชีวิตกำลังอัตวินิบาตกรรม

พลีลมหายใจดังสูเป็องล่าง

มิเหลือชิ้นดี...

ทุกหัวระแหง
ระเนงชีวิตล้มนระเนขนาด
พิษสงเศรษฐกิจฝืดเพื่อขัดเคือง
ข้าวยากหมากแพง
ดอกกำไรหดหาย
เหลือแต่ผลขาดทุน

ลมเอยลม
พัดผ่านมาผ่านไป
มิเคยหยุดพัด
แลอีกเมื่อไร
มรสุมจะผ่านเลย...

อสงไขยนิทรา

ไฟพรารสงข้างทางตั้งหมู่ดาวอพยพ
 สะทกสะท้านดวงจักขุ
 ขณะแสงสุดท้าย ลับลง ลับลง ลับเลื่อน
 ฉันยังทอดเงาเดินเตร่บนถนนคืนค่ำ
 ความเปล่าเปลี่ยวเกรียวกรูเข้ามาตตะกอน
 จนก้นบึ้งหัวใจวบไหวกล้ากลืน

ใครต่อใครทอดเงาทับซ้อนทับทาบ
 สูงต่ำรำไห้ชิงชิงแข่งขัน
 ย่ำเท้าทอดร่างทะเยอทะยาน
 สลับสับสนบนเงาทับซ้อน
 ในพื้นที่ซึ่งเรื่องแสงโรยแสง
 มิต่างจากเงา...

คำคืนที่ไฟในตัวสลับสลาย
 ฉันเหยียดเงาสะบักสะบอมลงเบาะนวม
 เปลื้องเรี่ยวแรงอ่อนล้าในหลับฝัน
 บางมวลงแสงสาดกระทบเงา
 นั้นกระเป่าเป็บรรจุความฝันอันหนักอึ้ง
 นั้นลึงใบเก่าที่เก็บความหวังเอยจากบ้านเกิด
 นั้นพัสดุความคิดถึงที่ส่งมารอบดึก
 และความรักอันบริสุทธิ์โอบยบิณจากท้องทุ่ง...สู่ใจกลางเมืองศิวิไลซ์

ฉันจึงทอดเงาในพื้นที่เล็ก ๆ แห่งตัวตน
หลับผล็อยในอสงไขยแห่งคืนค่ำ
ปล่อยฝันร้ายโลดแล่นไปบนสองข้างทาง
ขณะความโศกเศร้า เล็กกลง เล็กกลง ดับเลือน
ในนิทราและราตรี...

ดีเอ็นเอนอกชายฝั่ง

ขบวนนาวาลี้ชีพ
 เคลื่อนคลื่นมนุษย์อาร์กานแดนมาตุภูมิ
 เคว้งคว้างลอยล้ากลางทะเลชะตากรรม
 ประหนึ่งโศกนาฏกรรมในมหาสมุทร
 ลมมรสุมซัดกระหน่ำร่างเลื่อนวาง
 ดำดิ่งใต้สะคือสมุทรสุดสายตา

อาจถูกทอดทิ้งโดยราชินีแห่งฉลาม
 หรืออาจติดอวลพรางของราชาพรวนทะเล
 อาจดับดับได้รั้วน้ำอันเย็นเยือก
 หรืออาจลืมหินนาวาแดดร่อนผัว
 อาจมีปลาตัวเล็กที่เห็นใจ
 หรืออาจมีปลาตัวใหญ่ที่เกลียดชัง

ระลอกคลื่นเกลียวคล้ายสาดซัด
 เคลื่อนดีเอ็นเอมนุษย์ไปนอกชายฝั่งไหน ?
 ฝั่งเป็นหรือตาย
 ฝั่งชื่อหรือขาย
 ฝั่งกดขี่หรือเสรี
 ฝั่งคนหรือสัตว์ประหลาด

กลายเป็นคนเถื่อนนอกชายฝั่ง
กลายเป็นนกในกรงขัง
กลายเป็นชีวิตไร้ตัวตน
กลายเป็นขบวนค้าคนในตลาดมืด
กลายเป็นสรรพนามบุรุษที่สามถูกกล่าวถึงในหน้าจอโทรทัศน์
กลายเป็นหัวข้อใหญ่ในวาระการประชุม

แต่ทว่า

หัวข้อการประชุมค่อยๆเลือนหาย
สรรพนามบุรุษที่สามตายจากหน้าจอโทรทัศน์
ขบวนการค้าคนยิ่งประเดประดังตามระลอกคลื่น
ชีวิตยังรอนแรมกลางทะเล
นกน้อยถูกหักแขนขาแต่ดิน
นอกชายฝั่งยังเป็นเส้นเลือดใหญ่แห่งโศกสังญา

จนกว่าฟ้าจะรุ่งราง

ที่ตะวันขึ้นหลืบขอบฟ้า
     ที่สุริยาถ้อยรณลงสันเขา
 ที่หมู่ดาวยืมระยิบระยับฝัน
     ที่ดารากะพริบหวังเลื่อนลับลา
 ที่จันทร์นวลผ่องอาพันสว่าง
     ที่เดือนแรมแสงดับทรวงเหน็บหนาว
 ที่ปีกกาทางคู่อปีกลีถวิล
     ที่ปีกบินอ่อนล้าถลาลม
 ที่มีจ้าวว่ายวนทวนน้ำแรง
     ที่มีนาสัดครีบกกลางคลื่นลวง
 ที่บุษบาผลึกสีบซอณเกษตร
     ที่มาลาเหี่ยวแห้งระร่วงโรย
 ที่ธาราไหลเชี่ยวเกลียวภิรมย์
     ที่สายธารไหลร่าโศกศัลย์
 ที่นภาคลี่เมฆวัชวาวแสง
     ที่เวหาเคลือบคลุมด้วยม่านดำ
 ที่บัวบานผุดปริ่มอ้อมอบดอก
     ที่สัตว์บรรณจมปรักใต้โคลนตม
 ที่รัตติกาลที่ฉับลับด้วยแรงฝัน
     ที่รุ่งรางที่ฉับตื่นสู่ความจริงอันจาบัลย์

สุสานคนรับกรรม

วันนั้น

เป็นใครที่รับกรรม ?

กระสุนคืบคะนองพุ่งขึ้นเบื้องฟ้า

ลอยลงหลังคาทะลุผ่านร่างผู้รับเคราะห์

เป็นทารกน้อยที่ลืมตาดูโลกได้ไม่นาน

และกลับสู่สัมปรายภูมิอย่างมิหวนคืน

วันนั้น

เป็นใครที่รับกรรม ?

กรณีวิวาทแห่งความชิงชังระหว่างคู่อริ

พรากชีวิตผู้มีรู้โอหน่อเหน่

กลายเป็นร่างไร้วิญญาณ

กลายเป็นอีกศพที่ต้องสังเวทแต่ความโมโหโทสะ

วันนี้

เป็นใครที่รับกรรม ?

อาวุธร่อยหรอเท่า ๆ กับชีวิต

คนกำลังวิ่งหนีความตายกันจ้าละหวั่น

ระเบิดเปลวเพลิงและนัดกระสุนระรัว

ไล่สังหารลมหายใจโรยรินดับดิน

เลือดกำลังไหลทันท่วมในดวงตาทั้งสองข้างของผู้บริสุทธิ์

แต่กำลังสูบฉีดความเฉาอำมหิตของผู้จุดสงคราม

พุ่มนี้

จะมีใครรับกรรมอีกไหม ?

ใคร ? จะเป็นคนรับกรรมจากสิ่งนี้ได้ก่อ

เขา เธอ หรือคุณ

อาจเป็นเขาผู้ผิดกรรม...ที่จะนอนอนาถบ่าใบ้จมกองเลือด

อาจเป็นเธอผู้บริสุทธิ์...ที่เขาประทานครุณยฆาตด้วยความปราณี

...หรือเป็นคุณผู้สร้างกรรม...

หุ่นละครใบ้

ละครฉากขนาดเริ่มต้นจากเสียงของเหยื่อ
เสียงครวญถึงความยุติธรรม
หญิงสาวผู้ถูกข่มขืน
เด็กหญิงผู้ถูกล่วงละเมิดทางเพศ
ภรรยาผู้ถูกสามีทำร้าย
แต่พวกเขาถูกกำหนดบทบาทให้เป็นแค่หุ่นละครใบ้
ตกอยู่ใต้อำนาจการควบคุมของผู้กำกับ

เสียงแห่งการเรียกร้องกลายเป็นท่าทางน้ำใบ้
ซ่อนเร้นแววตาอันวอนขอร้อง
ความเจ็บปวดถูกทอดทิ้งเดียวดาย
หนามฝังลึกอยู่ภายใน
หมักหมมกลัดเลือดอมหนอง
ไว้ไว้แววความเจ็บปวดจะเลือนหาย
ความโหดร้ายฉายภาพซ้ำในนัยน์ตา
เป็นฝันร้ายที่มีเคยหายจากจิตวิญญาณ
รอยแผลเป็นยัดเหยียดจำในความทรงจำ

น้ำตาคือสิ่งเยี่ยวยาให้หลับ
รุ่งรางภาพนวนเวียนฉายซ้ำ
เสียงเรียกร้องยังแว่วร้องในโสตประสาท
กำแพงความเศร้าก่อตัวขึ้น
กาลเวลามีเคยหลายกำแพงเศร้าในใจ

หากพวกเธอจุดประกายเรียกร้องยุติธรรม
ยุติธรรมอำแขนโอบรัดแน่น
ไฉนผู้กำกับกำหนดบทบาท
ให้ชายกลุ่มนั้นไม่เคยเห็นหน้าหญิงสาว
การล่องละเมิดทางเพศไร้คนรับผิดชอบ
ภรรยาไม่เคยถูกทุบตี
ผู้กำกับลบความยุติธรรมจากบทละคร
มีแค่เหยื่อและผู้ล่าในละครใบ้
การแสดงลุล่วงผ่านพ้น
ผู้คนปรบมือชื่นชอบ
แต่หุ่นละครใบ้ก็ลากลิ้นกินน้ำตา

“สลัมหมา”

มหานครวงกต
 คดเคี้ยวตามเส้นรอยหยักกอคติ
 ของบางใครบนตึกสูงระฟ้า
 ที่ซุกซ่อนใจกลางอาคารโถมทุด
 และบ้านหลังโยกแยกในตรอกซอยคับแคบ

ใต้หลังคารูรั่วและฝาผนังเก่าครี
 แลบางใครกล่าวว่านี้คือ สลัมหมา*
 แต่มันเป็นเช่นนั้นจริงหรือ
 เมื่อเพื่อนมนุษย์ล้านชีวิตอยู่ที่นั่น
 หยาดเหงื่อ เลือดเนื้อ การต่อสู้
 มิตรภาพ รอยยิ้ม คราบน้ำตา
 ยังไหลเวียนในสายธาราวิ*

มีความหวังเล็ก ๆ ของชนรากหญ้า...
 แม่เลี้ยงเดี่ยวที่พลีชีพเก็บขยะ
 เพื่อโรงเรียนของลูกสาว
 คนขับรถที่ตั้งหน้าเรียนการแสดง
 เพื่อความฝันการเป็นดาราฮอลลีวูด
 เด็ก ๆ ที่อยากลิ้มรสเบอเกอร์
 ที่ชนชั้นกลางซื้อด้วยเศษเงินเพียงไม่กี่รูปี

นี่คือสลัมหมา “จริง ๆ หรือ
 หรือมันได้ชั้นชนชั้น
 ทำให้รากหญ้าถูกเหยียบย่ำ
 เหยียบ... ซ้ำแล้วซ้ำเล่า
 เป็นเช่นนั้นไหมหนอ ?

*ธาราวิ เป็นสลัมที่ใหญ่ที่สุดในเอเชีย อยู่ในรัฐมหาราฐระ ประเทศอินเดีย

*สลัมหมา มาจาก Slumdog Millionaire ภาพยนตร์สะท้อนความเหลื่อมล้ำในอินเดีย

จันทาล

สรีระ - มายาคติ
 จารึกในคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์
 ก่อวรรณะในแคว้นภารตะ
 ปาก อก ขา เท้า แห่งเทพผู้สูงส่ง
 ผู้ศักดิ์นาเหยียดย่ำทุกชอกหลีบ

หนังสือตะโกนบอกฉัน
 นักบวช ≠ นักรบ ≠ พ่อค้า ≠ กรรมกร
 ฉันตะโกนบอกหนังสือ
 กรรมกร = พ่อค้า = นักรบ = นักบวช
 แต่เราหยุดชะงัก
 เมื่อ “จันทาล” ไม่จารึกในคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์

เพราะเขาเยี่ยงเดรัจฉาน
 เพราะเขาผิดที่เกิดข้ามวรรณะ
 เพราะเขาทำให้คัมภีร์แปดเปื้อนโสมม
 เพราะเขาคือชนชั้นขยะแห่งภารตะ
 หนังสือกระซิบบอกฉัน

ฉันกระซิบบอกหนังสือ
 เขามีลมหายใจเหมือนกับฉัน
 เขามีเลือดเนื้อเหมือนกับฉัน
 เขาคือชีวิตบริสุทธิ์
 เขาคือเพื่อนมนุษย์ร่วมเวียงฟ้าสีคราม
 ฉันแทนสรรพนามเขาว่า “คน” มิใช่ “มัน”
 ...หนังสือหัวเราะเย้ยฉัน...
 ...ฉันกอดหนังสือทั้งน้ำตา...

เพลงประดู่

“แม่จ๋าตื่นเถอะแม่จ๋า”

ไฟจลาจลกำลังลุกโชนท่วมหมู่บ้าน
 ลุง ป้า น้า อา ถูกกระสุนฝงพรุนทั่วร่าง
 เสียงก๊าก้องระรูดังประทัดพันนัด
 กำลังโถมประดังหน้าประตูบ้าน

“แม่จ๋าทนอีกนิดนะแม่จ๋า”

พ่อกำลังอุ้มนวนอนขอชีวิตพวกเราอยู่
 เขาคงเห็นใจผู้ร่วมด้าวแดนบ้านเกิด
 และคงกรุณาคืนลมหายใจให้เรา

“แม่จ๋าคงรออีกไม่นาน”

ประดู่จะบานเหลืองอร่าม
 เราจะเก็บกลิ่นหอมหวลในฝันท่าแรก
 และจะเฉลิมฉลองปีใหม่ในละแวกบ้านเรา

“แม่จ๋าโอบกอดหนูไว้ได้ไหม”

ให้ความอบอุ่นอุดรรอยกระสุน
 ให้ความรักกล่อมลมหายใจสุดท้าย
 และให้ความเจ็บปวดค่อยๆ กลายเป็นเก่าถ่าน
 ค่อย ๆ เลือนหายดังฝันในชื่อประดู่*

*ประดู่ เป็นดอกไม้ประจำชาติพม่า โดยเขียนขึ้นจากแรงสะเทือนใจจากการรัฐประหารในเมียนมาร์ เมื่อปลายปี 2564

กลีบใจในลานอก

ก่อนกวีวรรคแรกจะบรรจง
 ฉันทขวานเมล็ดพันธุ์ไม้ดอกนานาพรรณ
 กลางลานอก...
 ให้ซ่อนกลิ่นไว้ในกลีบใจ
 พร้อมผีเสื้อแตกกอหยอกเข้าหมู่ภุมร
 ชูช่อไสวเต็มลาน

ทุ่งลานอก
 เต็มเฟื่องฟ้า อัญชัน พุทธรัด
 สะพรั่งจันทร์ระพ้อเคียงดาวกระจาย
 แดกก้านกิ่งผลิพุ่มดอก
 แบ่งบานยามทานตะวันหันแสง

ไม้ดอกกลางใจ
 ฉันทรดด้วยน้ำเลือดในกายา
 พรวนใส่ปุ๋ยด้วยกวีวรรคใหม่ทุกวัน
 นางแย้มจึ่งแย้มดอกกลางสายหยุด
 ชูช่อเข็มพริ้งพวงทองและชมพู่
 หลากสารภีอำพัน

กลุ่มจำปีจำปาบานขึ้นกลิ่น
 อุ่นอิมมะลินวลขาว
 บริสุทธิ์ดุจดอกจากมารดร
 ซึ่งหล่อเลี้ยง
 ก่อนจะบรรจงกวีวรรคสุดท้าย
 แลจะบานไม่รู้โรย...

คำอวยพรแต่ดาวเดือน

แสงคำเมฆคล้อยตะวันประจวบฉากสมุทร
 ลมहनหยอกเข้าชมม่วงไม้ลงกริ้วกราว
 ดาวตระการท่ามฟ้าสีกรมคราม
 เดือนโค้งลอละอองแสงนวลเคียงคู่
 ประหนึ่งพิธีมงคลสมรสบนสรวงสวรรค์

หมู่มวลแสงเป็นสักขีพยาน
 ชั้นแหงนเบื้องฟ้าประดับพฤษามาลี
 ที่ดื่มด่ำประกายส่องใสแด่นัยน์ตาทุกทวิป
 ภูตสวรรค์ละเวงเพลงเสนาะสดับ
 แสนล้านดาวจับคู่เรียงำบนทางช้างเผือก

ฉันผู้เป็นพยานรัก
 ส่งคำอวยพรแต่เดือนดาว
 ขอความรักสกาบเรืองรองคู่ราชตรี
 ขอแสงเดือนพราวพร่าง
 และแสงดาวแพรวพรายประดับบ้านประดาเมือง
 กะพริบไปรยลำแสง
 กลางฤทัยผู้หม่นหมอง
 กลิ่นน้ำตาผู้เป็นพยานระเหยคืนฟ้า
 ในราตรีสวัสดิ์

ลำนําของอีกา

กาตำหรูปปีกกระพือโยก
 เปรี้ยวลุ่มมทายทักแสงทอง
 ลําแสงหยามหยอกเปล่งเรืองแรง
 เหยียดย้าปีกดำเหลียวหลังเหลือกแล

ปีกดำไหวปีกทาบทวงยุติธรรม
 ตะโกนปาวร้องดังถึงสดับนึ่ง
 เสียงหนึ่งไร้ตัวตนเพราะสีปีก
 ทิวอาณาประณามชื่ออีกาดำ

อีกาท่องแดนฟ้าหฤหรรษ์
 เลี้ยวลัดไ้ปุยนุ่นเมฆขาว
 พายุสาดเคื่องกริ้วลัดปีกปลิวว่อน
 บุกเมืองฟ้าแต่ตัวเป็นแค่ก้อนขี้ดิน

เรียวร่างนิลบินผลัดไม้ร่มพฤษา
 ลูกส้มสุกตำลึงแดงพงกล้วยป่า
 แต่มีมีสิทธิลี้มรสหวานตำลึงแดง
 จิกกินรากดินซากแห้งตามลําพัง

เจ้าหลงเสน่ห์ปีกขาวพราวพร่าง
ปีกนวลละมุนมาลัยชาติพงศ์หงส์
ปีกหยาบกร้านบ่อนเหยื่อประสมอารมณ์
เจ้าปีกขาวบินสู่วิหาคีทิ้งไว้...เพียงเงา

เจ้าปีกขาวแลปีกดำต่างกันด้วยเหตุไฉน
สัญชาติญาณเที่ยวปีกบินหากิน
ฤาสาบสาไทยผิดแผกแปลกแม่สี
จึงหลงลืมพันธุ์ปีกษาเหมือนกัน

ลายมูมสูมเพลิง

แมงมูมข่มเขื่องอย่างกลางแดดฝน
 ระโยงระยางหยากไย่ประหนึ่งงักกร
 ถักทออรนรังด้วยลำไ้แค้นเรียวรี
 แปรดชาสาละวณสร้งสรรคส์สายไย

ลายมูมละเอียดลอบอบบาง
 กายเก้ ๆ กัง ๆ พลางรูปร่าง
 แสงส่องสาดเส้นไ้สสาแหวก
 อาบตาวันอุ่น ๆ กลางสายเส้นสีศิลป์

แต่เรียวขาเกี่ยวเส้นบ่วงบาศแห่งตน
 ดันดันป็นปายทุรายทุรณพั้วพันธนาการ
 เรียวแรงน้อย ๆ แห้งหายตามลวดลาย
 หิวโซซมซานผนังกตริงตรวน

กลางไฟฟอนสูมเพลิง “มูม” ร้อนเร้า
 ลายแหลกเหลวลนลานละเลงเผา
 หลงเหลือเศษร่างร้างเลือน
 ห่าฝนพรหมพรวงชะชากผงธุลีคืนสู่ดิน

หยาดทานตะวัน

เจ้าดอกทานตะวัน

ชูคอชะเง้อชะเง้อซ้ำเลื่องรำเรืองแสง

มवलเมฆตั้งเค้าครึ้นครึ้นหลังน้ำฟ้า

ก้มก้านงอโน้มนากับดานดิน

ใบหน้ากลมมนค่อยเงยแขน

ดอกซีมิเซาเฉาห่อเหี่ยว

คอยแล้วคอยเล่าประทีปประกายแสงเคย

โค้งรอตะวันปลุกเกสรเริงจ้ำอำพัน

รื้อปลายปลิวพัดพลิวลิ่วไหว ๆ

โชติช่วงสว่างไกลผลาญเผา

ทานตะวันปรารถนาไออวลอุ่น ๆ

เริงแสงออกฤทธิ์สุดองศาเร้าร้อน

กลับเกรียมไหม้มอดวายปลิดดอกร่วงพฐู

ตะวันละลายตนด้วยตะวัน

ก้านกรำกร้านลึบแล้งรากล้างผาก

กรรแสงลงพราว ๆ รินราดรดดิน

หยดย้อยเป็นสายหยาดน้ำตา

บนถนนสายเก่า

รถสองแถวคันเก่า

คลັບคล้ายคลັบลาน้ำผู้โดยสาร

เคลื่อนล้อไปบนถนนยางมะตอยสีซีด

รอยทรงจำสีจางหมุ่นเคลื่อนทวนวงล้อ

ค่อย ๆ ชัดในนัยน์ตา

ยางพาราสองข้างทาง

โน้มทอดกิ่งประหนึ่งอุโมงค์

ผลยาร่วง*แดงกำเก็ลดิน

ไผ่สีสุกไหวเอนตามแรงลม

ตอเบา*ผลียอดอ่อนเขียวตอง

กาเหว่าส่งเสียงหาคู่เข้านอนรัง

ลำธารสีใสเห็นทรายขาว

เหล่าปลากระโทงแทงแกว่งปากไปมา

เกราะวัวดังเปาะ ๆ ย่ำสนธยา

แสงตะเกียงกำซั้วบวาว

และใบจากเรียวยาวที่ “จาก” แสนเนินนาน

รถสองแถวคันเก่า

เคลื่อนล้อไปตามกาลเวลา

เสียงคำรามของเครื่องยนต์

ปลุกความจริงระหว่างทาง

ค่อย ๆ กลบรอยทรงจำสีจางเลือนหาย
 มีเพียงตึกสูงลิบเสียดฟ้า
 บ้านแถวเรียงราย
 ตรอกซอยคับแคบ
 แสงนีออนสลอนสลัว
 และแมงเม่าเรืองระบำในคืนสงัด

บนถนนสายพุกพลา
 ตะบองเพชรจ้อมงอมาสบตาใครสักคน
 และเป็นชั้นที่แหงนขึ้นมองความโดดเดี่ยว
 ของห้องสี่เหลี่ยมกะทัดรัด
 ที่มีมิตรสหายเป็นหน้าต่างกับประตูหนึ่งบาน
 ซึ่งเป็นความทรงจำใหม่
 บนถนนสายเก่าของวันวาน

*ผลยาร่วง (เป็นภาษาถิ่นของภาคใต้) หมายถึง ลูกมะม่วงหิมพานต์

*ตอเบา (เป็นภาษาถิ่นของภาคใต้) หมายถึง กระถิน

ระหว่างทางทราย ทะเล และภูเขา

บนทรายขาว

หยัดลำแข้งอ่อนแรงตั้งฉากกับผืนทราย

ย่ำย่างเคลื่อนกายไปช้า ๆ

ฝากรอยเท้าซ้ายขวาประทับมวลเม็ดสะอ้าน

แต่คงมีนานนักคลื่นจะสาดซัดกลบรอยนั้นไว้

ฉันเก็บสัมผัสละเอียดอุ่นไว้ในความรู้สึก

ขณะตัวเองกำลังฝากรอยปวดร้าวไว้ใต้เม็ดทราย

ในทะเลมาหาสุดกว้างลึก

เกลียวคลื่นกระเพื่อมกลมมนเกลียววีเป็นแนวยาว

เสียงครืน ๆ ซาบซ่านซึ่มทราบ

หม่อมจางสะบัดครีบทตามจังหวะกระแสคลื่น

ฉันเก็บสำเนียงแผ่วเย็นไว้ในโสตประสาท

ขณะตัวเองปล่อยใจเฝ้ากวาดกัมปนาทจ่อมจมลงทะเล

ตรงขอบสมุทรจรดผืนฟ้าไกลโพ้น

เงาเขาสลัปโก่งคดเคี้ยวไล่เลียลงเรียต่า

ปีกเรียวเรียงรายว่ายฟ้าเวียนวน

ลัดเลาะหรรษาแนววิถีโค้งผาชัน

ฉันเก็บความเรีงรำของนกไว้ในนัยน์ตาแดงกำ

ขณะตัวเองหลังรดน้ำตาลงสองโหนกแก้ม

ระหว่างทาง

ฉันซ่อนแทรกสรรพสิ่งไว้ในสรรพางค์กาย

ขณะเดียวกัน...

ก็เฝ้ามองสิ่งหนึ่งหนักหน่วงน้อยหน่าลง

อาจมีบางมวลเม็ดทรายซึ่มซึบรอยร้าวลูกกลม

อาจมีปลาซักตัวบ้วนน้ำเป็นเสียงอึกทึก

อาจมีนกสักตัวจิบหยดน้ำตาเศร้าโศกศัลย์

อาจมีบางใครกำลังแย้มยิ้มพลางรำไห้

หรืออาจเป็นฉันในระหว่างทางทราย ทะเล และภูเขา

ปีกขาวเงาดำ

ปีกขาวโอบยบินสูไฟ้นวลาหก
 มุกก้อนฟ้าฝ้าม่านฝนย่องยิ้มกระหิ่่ม
 ร่อนรำริมผาชันผกปีกทหายทักมวลหมู่
 ด้วยบางเงาดำซึ่งปวงรัตรี
 ลอยเล่นลมโศกรำเพยพรรณนา
 ละเลงปีกปีกหนามยอกทิมแทง

ปีกขาวหน่วยหนีหมอกทิมเทา
 ระหกระเหินผ่านไอนาวเย็นเยียบ
 ด้วยปรารถนาอุ้นไอรวีเสดแสง
 ครั้นเงาดำไหวหวานลมทรายพายู้อ้อน
 แผลเผาปลายปีกใหม่เกรียม

ปีกขาวร่อนลงรอนรัง
 หวังนิทราหลับไหลฝันหวาน
 เริงรำพลิวปีกท่องรุ่งราตรี
 เงาดำค้อยคืบคลานหลอกหลอน
 ด้วยปีกดำจุดโฉบฉีกเวหา

ปีกขาวซอนซุกในห้วงสุข
 คล้อยหลงเพริศพิศไร้เดียงสา
 ในวังวนจินตนาการ
 แต่เพียงประเดี๋ยวประด้าว
 สะดุดลมหกล้มตีลังกา
 ด้วยอึดตาในเงาดำ
 ...ด้วยอึดตาในเงาดำ

ดิ่งดาวกลางใจ

ดุจดาวดารดาษ
 ดิ่งลงเกิด
 มาเกิดดวงที่หนึ่งในล้าน
 ตรงเบื้องทิศอุดรทักษิณ
 แต่ผู้สะสมแสงพราวเพริศฟ้า
 บ้างอ้งในอึ้งหัดถ์ปรารภนา
 เพียงเพ่งทางมีดบอดให้รำไรจ่างราศี

ดุจดาวดารดาษ
 ดิ่งลงเกิด
 มาเกิดดวงที่หนึ่งในแสน
 ตรงเบื้องทิศบูรพาประจิม
 แต่ผู้กระหายหยาดดาวตระการ
 สงวนเก็บในขวดโหลประทับซึ่ง
 สุ่มหยิบหยดแสงวันละหยดใส่กายา
 ประทังไฟกรำกรุ่นในตน

ดุจดาวดารดาษ
 ดิ่งลงเกิด
 มาเกิดดวงที่หนึ่งในหมื่น
 ตรงเบื้องทิศอีสานหรดี
 แต่ปฤชนผู้ก่อไฟกลางกระแสดลาตัน
 เก็บสะสมเกิดสกาวดาวครึ่งเสี้ยว
 รวมมวลหมู่ประกายพริ้วปรากฏ
 ในดวงหฤทัยระโหยโรยแรง

ดูจดาวดาราดาษ

ดิงลงเกิด

มาเกิดดวงที่หนึ่งในพัน

ตรงเบื้องทิศพายัพอาคนย์

แต่ผู้โอบอุ้มผกายพร่างฟ้า

แบกหวังพรุงพะรังไว้บนบ่า

ทีละเล็กทีละน้อยจนหนักอึ้ง

ปลงแสงลงหลับตาได้พรายเดือน

ดูจดาวดาราดาษ

ดิงลงเกิด

มาเกิดพันหมื่นแสนล้านดวง

พรังพรุงลงทุกสารทิศ

แต่กลางใจผู้เว้งว่าง

ให้ฉันแอบอิงไอยู่นบุษราคัมระยิบท่ามฟ้า

หม่อมมลยะเยื่อระหว่างทางฝัน

ขับเพลงเริงรำหรรษา

แต่ผู้ศรัทธาไฟฝัน

เสมือนเสมออดาวประกายแสงในตัวเอง

อาณาจักร “อิสราตรี”

ประกาศ ! ประกาศ !

เชิญสรรพในโลกหล้าดื่มด่ำ

แห่งคั่นอิสระดาษดินเหนือก่ำไค

เราจักร้องเพลงด้วยจังหวะเสรี

ที่ไนต์ โด เร มี ซอล ฟา ลา ที่ โลดแล่นในเส้นห้าบรรทัด

และเต็นรำด้วยท่วงลีลา

ตั้งนกลุคจากกรง

จนนัยน์ตาอาทิตยร์ร้อนฉ่ำบัวขาว

ในอาณาจักร “อิสราตรี” แห่งเรา

เกิดหญิงหนุ่ม-ชายสาว...เป็นตัวเอง

ก่อนกลับกลายเป็นหญิงสาว-ชายหนุ่ม

เกิดเศรษฐี วณิพก...เสมอเท่า

ก่อนกลับกลายเป็นสูงฟ้าเรียดิน

เกิดดอกหญ้า ไบไม้...ธรรมชาติ

ก่อนกลับกลายเป็นประดับประดาในแจกัน

เกิดสรรพ สรรพ ไต ๆ

ก่อนกลับกลายเป็น “อิสราตรี” อันตรธาน

มาเกิด มาเกิด

ผองดาว เดือน พระพาย เม็ดทรายขาว

หยาดน้ำค้าง ธารริน ไค้งภูผา

มาเกิดอาทิตยร์เด่นเดี่ยว

แรมรอนลับฟ้าโพล้เพล้

ปลงเปลือกแสงร้อนร่ำ

ก่อนกลับกลายเป็นสาดส่องเหนือกาล

ตั้งเช่นบุหงารายา

บุหงา
 กรำแดดกรำฝน
 นอนก้านเหยียดดิน
 ผึ่งภูไผ่ทวยทัก
 แหงนช่อดอก
 สู้ฟ้าแย้มดิน

บุหงา
 ต้านลมพายกระหน่ำ
 สายไซไซเซียด
 รำให้
 แต่เมื่อฟ้าหลังฝน
 แดดส่อง
 อิ่มอาบเอิบแย้มยิ้ม
 งดงาม

บุหงา
 แสบแดดส่องสี
 ร้อนเร่า
 หุบดอกเร็วรี
 ดอกฝนลิว ๆ ลำปรอยไปรย
 ค่อยคลี่คลายกลีบงาม
 ทำแสงทำลม

บุหงา
หล่อหลอมลุ่มอัมอัคคี
เจ็บปวดร่วงพรู
ก่อนเฝ้าถ่านธุลีดับ
เมล็ดพันธุ์ฟื้นฝัน
ผลิดอกใหม่เสมอ

บุหงา
อ่อนแอเมื่อยล้าฉันใด
วิธีบานดอกมอดดับฉันนั้น
ปลูกเกสรละอองนวล
ผลิบานฝ่าขวากหนามในตน

*บุหงารายา หรือดอกชบาแดง เป็นดอกไม้ประจำประเทศมาเลเซีย ซึ่งหมายถึง ความอดทน เข้มแข็ง และความกล้าหาญ

จดหมายฉบับผู้ต่างแดน

เขียนได้ซอกตึกและซากอิฐปรักหักพัง

ถึงดอกดาวด้าวแดนตึกดิน

ถึงเสียงกระຈิบกระຈาบกระຈาบกระຈิบเพลงคิดถึง

ซึ่งบอบช้ำ ร่ำไห้ คร่ำครวญ ซบซึ้ง

ที่นี่ ที่โน้น ที่นั่น

สักผืนหญ้า สักขุนเขา

สักธรณี ที่ซึ่มแทรกน้ำตาอุ่น ๆ กลางเมืองใหญ่

นั่นผู้ตรากตรำตรอมตรอมทำงานหนัก

นั่น ! กรรมาชีพในนครประเทศ

ที่หยาดเหงื่อเรื่อรินไหลทันเหน็ดเหนื่อย

แลกค่าแรงไม่พอยาได้

จากเทือกทิวเขาชันพรุป่าชื้น

สู่แรงงานตรอกตึกเรือรอกป่าปูน

เสื่อสีฝุ่นกับกางเกงเขรอะขาด

เสื่อผืนหมอนใบและรูปถ่ายในกระเป๋าต่างค์

เบิ่งใจดอกหญ้าแล้งน้ำชุ่มชื้นระริน

กลางแดดร้อนลมหนาวได้เฟิงนอน

เก็บหอมรอมริบหยอดกระปุก

เผ้าปลูกผืนลอยละลิวลงบ้านนา

ค้าเช่าอีกมีนานเกินรอ

ลูกชายของแม่และลูกสาวของพ่อ

คงคืนกลับบ้านเรา...

หลังกำแพงสีขาว

โลกสองกำแพง

ทาสีขาว

ทาสีดำ

ฉันยืนอยู่ระหว่างกลาง

ที่มีรอยยิ้มเท่า ๆ กับหยดน้ำตา

โลกสีขาว

โต๊ะขาว เก้าอี้ขาว กระดานขาว

แผ่นหน้ากระดาษขาว ดอกไม้ขาว ฝืนสีขาว

เสียง อะ อ่า อี อี อู อู

เอ บี ซี ดี

หนึ่ง สอง สาม สี่

อยู่หน้ากำแพงสีดำ

โลกสีดำ

ตีกรามดำ น้ำครำดำ ครันดำ

เงินดำ ฝืนสีดำ ฝืนสีดำ

เสียงอึกที่กครึกโครม

ภาพอัศจรรย์จาง

นครโกลาหล

อยู่หลังกำแพงขาว

ฉันไม่แน่ใจนัก
โลกใบน้อยของเด็ก ๆ
จะแต่งแต้มสีใด
อาจใช้ยางลบลบกำแพงดำ
หรือใช้ดินสอวาดฝันสีขาว
ฉันหวังเช่นนั้น...

ชุดเตอร์สี่เทา

ชุดเตอร์บนโต๊ะอาหาร

ภาพเสาแหวกของบ้าน

เสียงโหวกเหวกสบถเพิ่มระดับเดซิเบลเป็นระลอก

ผืนฟ้าทึมเทาอ่อน ๆ

ค่อย ๆ ดำดับไร้เงา

มีต่างจากบ้านแตกเสาแหวกเป็นเสียง ๆ ในความมืด

ชุดเตอร์ระหว่างเดินทาง

ภาพเงาแห่งอิสระ

ซากนกคาราคาซังบนกำดัก

ปีกหลุดลู่เอน่าเปื่อย

ฝนชะล้างโครงกระดูกซีดเขียว

รอยอิสระติดตรึงบนกำดักของผู้ล่า

ซึ่งห้าหันเหือปีกแล้วปีกเล่า

กระเสือกกระสนดับลงได้อำนาจ

ชุดเตอร์บนถนน

ภาพชีวิตประจำวัน

ชายชราผมหงอก

สวมเสื้อเกราะกรังผมกะห่อง

เดินงูบหงับหลังคูดู้

ขูดคู้ยถึงขยะ

หาเศษข้าวเศษน้ำประทังความหิว

ก่อนที่รถเก็บขยะพรากอาหารอันโอชา

ในทุกวัน...

ชัตเตอร์ในกรอบกฎ
 ภาพความประหลาด
 ควันบุหรี่คละคลั่งนิโคติน
 ลอยเคว้งหลังกำแพงต้องห้าม
 จากผู้ถือไม้เรียวในกำมือ
 ที่ฟาดเรียวไม้บนฝ่ามือ
 และสอนสั่งห้ามสูบบวนบุหรี่
 ...แต่ฉันมิเคยปริปากบอกใคร...

ชัตเตอร์สีเทา
 ภาพทฤษฎีผ้าขาวของรูสโซ่
 แต่แปลก !
 ฉันกลับมิเห็นผ้าขาวมานานแล้ว
 เฮโรฮีนซ์บกล่อมขณะความแตกร้างโอบกอด
 เห็นซี่ควายอกทะลุผ้าขาวโปร่ง
 ปีสัจตะเกียกตะกายขยี้ลูกแกะตัวน้อย
 ขยี้ฝุ่นผ้ายับเยินโลโครก

แต่หากวงจรรอบายมุขล่มสลาย
 ผ้าขาวอาจเป็นไปตามทฤษฎีของนักปรัชญา
 และชัตเตอร์ของฉันอาจเป็นสีขาว...ในสักวัน

แรงศอก

รู้้งแรงพะยาบกรรหายทิ้งซากเนา
 หรีงหรีดเรไรกูรื่องร่างดิบเถื่อน
 พิกลจรีตอัปลักษณ์วิถึเร้ง
 โขยลมปราณกร้านสาบสังขาร

อี่เร้งขีรวีขีเหระอภัพ
 เกาะกิงไม้ไครุมร้อนสุมเพลิง
 บ้างวิจารณ์ว่าอ้ปมงคลแลบเลีย
 บ้างเล็งลูกของยั้งทิ้งเลือดเย็น

นั้แรงผิดวิสัยตัวตนหรือ
 นิยมซากอเนจอนาถตามประสา
 แต่แรงอนิยมรังเกียจเดียดฉันท์
 ขว้างทุบหัวสลบไสล
 จุดไฟนลามปรกปลายปีก
 น้ำตาหยดย้อยรอนรานเร้งเร้ง
 ประหนึ่งระวางบ่วงกรรมในกรงบาป

ย่ำวิกาลเย็นเยียบสะท้านมังสา
 ตาดำแดงโฉบฉวัดเฉวียนเวียนว้าย
 ว่าเร้งเป็นलगร้ายปฏิบัติสังคัม
 ซึ่งแท้ชีพวายนมเป็นสัจธรรม
 กระนั้นมิว่าตัวเร้งอนาจน่าบัดสี
 หรือมนุษย์ผู้ประเสริฐในโลกหล้า
 ล้วนแล้ววิภูฏะกรรมวิงวนมิรู้วาย

ใต้ภูเขาวงเขาเขียวบินหลาเคยพเนจร

ภูเขาม่านทะเลหมอกปานสัมผัสบุยุบูน
 เขาเขียวเข้มขจีแกมเหลืองทอง
 สลับโนนเนินน่านน้ำพันธุ์พงไพร
 บินหลาทัดทานปีกเสียดสูงสีฟ้าเงิน
 ลัดเลี้ยวลอยเล่นลมชมบุปผา
 หลาบินผกโผกางกว้างครพิชปักปีก
 ไช้ซัดซ้ายขวาหลบลมดิ่งลงดิน

มีอนันหนอมมือใคร ?

จุดพรุไฟกลางดงดิบปรงป่าขึ้น
 ประจุไฟประทุษลามทั่วทุ่งผืนป่า
 ดอกแดงเพลิงมอดมลายรอนรังชั่วข้ามคืน

บัดโนน บัดนั้น และบัดนี้

เที่ยวทางวิเวกฟุ้งไฟตลบอบอวล
 ภูเขาวงเขาเขียวโค้งโค้งถอนรากถอนโคน
 บินหลาหลบหนีหนายแห่งทิ้งร้าง
 กลายเป็นดงดินแดงน้ำตาลไหม้ดำดิบ
 ซึ่งก่อนเก่ายอดอ่อนสีหญ้าคลุมคล้ำหม่นดิน

แล้วพรุ้งนี้มะรึมะเรื่องหรือเมื่อไร ?

บินหลาจะกลับรอนรังใต้ขุนเขา
 มุดเกลียวคลื่นพเนจรในทะเลเมฆขุนเขา
 ฉับเฝ้ารอวันนั้นนานเนิ่นนาน
 แต่บินหลายังไม่หวนมาสักคืน

อริยสัจธรรม

บัวได้ดมโคลนหยั่งทุกซัดิตตม
 จ่อมจมใต้ดินมิดมิด
 อยู่ใต้วังศ์อุคู้ไร้แสง
 สุดแต่เต่าปลากัดกินจมทุกซัระทม

บัวได้ธารเวียนว่ายสายชล
 ดิ้นดันผ่านพันบ่วงตัณหา
 ดอกจิ่งอินเอนไสวร้ายสุข
 ก่อนผุดโผล่อิมน้ำชุ่มฤดี

บัวปริ่มน้ำรับแสงรุ่งตะวัน
 ด้วยสาดส่องแบ่งบานถึงรู้
 ดับตัณหากิเลสร้อนผอนเย็น
 ชูช่อดอกเหนือน้ำไม่ไกล

บัวพินน้ำผลิกลับไสวบนผิวน้ำ
 ระเรื่อแดงชมพูหวานสุดสู้
 กว่าพินน้ำเหนือเหน็ดก้านดอก
 แต่อดทนจิ่งรู้หนแห่งตัดทุกซั
 ดอกจิ่งพลีรับแสงธรรมในดวงตา

สารทิศดอกไม้

งามเคยดอกไม้
 โสภีสารพันจิตจินต์
 ณ แห่งใด
 หลีบซีเมนต์เขียวทรวด
 ริมทางเท้าและได้บาทาย่ำอย่างร้อยพัน
 หน้าหิ้งภาพขาวดำ
 หรือคั่นหน้าหนังสือ
 ซึ่งเป็นความโปรดปรานอันคร่ำครึ
 กระนั้นดอกไม้ยังหยั่งบานในทรงจำ

กรุ่นหอมจรวงเสสร
 ระเฌียรละมุนอุ่นขึ้นไชย
 ณ แห่งใด
 โกรกหิน ดินทราย ผาชัน
 งานศพ ทางแพรง ป่าช้า
 ถนนสายอโคจรหรือย่านประเวณี
 กระนั้นกลีบอุ่นหอมเฉกเช่นบุหงารำไป

ศักดิ์และสิทธิ์แห่งดอกไม้
 แบ่งบานเริงรำ
 ณ แห่งใด
 แจกัณ พานพุ่ม พิธีกรรม
 ธนบัตร พุกหมอน เตียงนอน
 หรือแท้แล้วเพียงกิ่งก้านโชติช่อเสรี
 และไรร่มลทินในนัยน์ตาที่เหยียดมอง

นัยสังสาร

ฝนหยุดหนึ่งร่วงจากทรวงฟ้า

ไหลเลียบลำธาร

ลัดเลาะก้อนกรวดโขดหิน

ลงแควน้อย

ผ่านแควใหญ่

สู่ทะเลกว้าง

นัยใกล้-ไกล

หยุดหยาดผันเปลี่ยน

วนเวียนเหือดแห้ง

ระเหยละลายดับ

กลับสู่ทรวงฟ้า

กาลเวลาผันผ่าน

เมฆมวลดล้อยลง

ม่านฝนตั้งเค้า

ค่อย ๆ ไปรยปราย

ร่วงริน

หลังไหล

สู่ธารสังสาร...

ตราบทิวารัตติกาล

ระยัระยัโยชนัพันธุ์หมีปีแสง

โลกหมุนรอบตัวเองแสนล้านวงรอบ

ฉันเดินบนถนนเวลา...

ฉันเดินบนถนนเวลาที่โค้งหมุนวนไปบนอดีต ปัจจุบัน อนาคต

ซึ่งซุกซ่อนมวลวิญญานในห้วงแห่งรอยกาล

ลมอดีตพัดโหยหวนหลอนหลอกปัจจุบัน

เสียงปัจจุบันคำรามไขว่คว้าอนาคต

เวียงอนาคตคาคคะนึ่งคะเนวาดฝันในนัยน์ตา

ซึ่งเธอ ฉัน เดินไขยกเขยกบนถนนเวลาด้วยระยัระยัสีบสีขั้วโมง

ฉันวิ่ง.....เดิน.....อย่าง.....ย่ำ.....ถึงกลางคืน

เธอย่ำ.....อย่าง.....เดิน.....วิ่ง.....ถึงกลางวัน

ท่ามรัตติทิวากาล

ฉันเฝ้ารอครีษมายันเวียนบรรจบ

ที่ทิวาเนิ่นนานในห้วงคิดถึงรัตติกาล

สักขั้วโมง...นาที่..วินาที

ที่ทำให้ฉันคร่ำครวญรอยอดีต

สักวินาที..นาที่...ขั้วโมง

ที่ทำให้เธอวาดฝันบนอนาคต

สักปีแสงหนึ่งของครึ่งฝัน

ที่จะหยุดเส้นเวลาไว้ขั้วครู่

ให้เราอย่า...อย่าง.....เดิน.....วิ่ง.....ไปพร้อมกัน

สักขั้วโมง...นาที่..วินาทีก่อนทิวารัตติกาลกลับสวนทางดังเดิม

